

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **L. W.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2018, č. j.
152012/2017/KUSK/OSA/ZAV, sp. zn. 152012/2017/KUSK/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru správního, oddělení přestupkového řízení (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. OPŘ-DP/4962/16-26/JŠ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce ve výroku 1) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, a to tím, že dne 15. 10. 2016 řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholických nápojů. Výrokem 2) byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 5 odst. 1 písm. b) a § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že se jako řidič motorového vozidla plně nevěnoval řízení, usnul,

najel na dělicí pás a přední částí vozidla narazil do dopravní značky „C4a“ a poté do dvou betonových ostrůvků. Při dopravní nehodě došlo ke škodě jak na vozidle, tak na dopravním zařízení. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce nejprve namítá obecné vady správního řízení, neboť správní orgán I. stupně ani žalovaný nezjistili řádně skutkový stav, dopustili se nesprávného právního posouzení skutků, v jehož rámci překročili meze správního uvážení a rozhodli v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí, přičemž rozhodnutí správních orgánů nemá oporu v provedeném dokazování ani v platných zákonech. Z výroku rozhodnutí není zřejmé, jakými podklady se správní orgány při svém rozhodování řídily a skutkové závěry jsou převážně spekulativní.
3. V dalším žalobním bodě žalobce namítá nesprávné provedení a vyhodnocení orientační dechové zkoušky, ze které byly zaznamenány tři hodnoty, a to 0,32 g/kg, 0,35 g/kg a 0,28 g/kg. Uvedené výsledky nelze podle žalobce interpretovat jako pozitivní, neboť výrazné klesání číselné hodnoty (v daném případě 20 %) není obvyklé, protože odbourávání alkoholu v tzv. post-resorpční fázi probíhá pozvolně. Správný postup měl být takový, že žalobce měl být podroben opakované dechové zkoušce nebo mělo být provedeno lékařské vyšetření. Uvedené hodnoty pouze potvrzují žalobcovo tvrzení, že bezprostředně před dechovou zkouškou kouřil. Opak správní orgány nikterak neprokazovaly, kromě obecného tvrzení nstržm. E. P., který ale dechovou zkouškou neprováděl.
4. Dále žalobce namítá nedostatečné poučení při výslechu svědka o právech a povinnostech, konkrétně o právu klást svědkovi otázky.
5. Žalobce dále tvrdí, že nebylo dostatečně posouzeno, že nejednal zaviněně. V situaci, kdy se mohl rozumně domnívat, a to včetně jisté bezpečnostní časové rezervy, že alkohol v jeho těle byl již v 6:00 hodin zcela odbourán, nelze dospět k závěru, že skutkovou podstatu definovanou v ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) naplnil z vědomé nedbalosti. Opačný závěr by bylo možné učinit v případě, bylo-li by zjištěno, že žalobce věděl, anebo nevěděl, ale vědět měl, že alkohol odbourává obecně nebo v daném případě pomaleji, než je obvyklé.
6. V závěru žalobce namítá nepřiměřenou délku správního řízení, která je podle jeho názoru neekonomická a nepřiměřená. Správní řízení trvalo 17 měsíců a po celou dobu byl žalobce bez řidičského průkazu, který mu byl zadržen, což ho dostalo do existenčních potíží.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve zrekapituloval skutkový stav a průběh správního řízení. Dále odmítl tvrzení žalobce o překročení mezí správního uvážení a uvedl, že správní orgány rozhodovaly v souladu s aktuální právní úpravou i judikaturou. V souvislosti s provedenou orientační dechovou zkouškou odkázal na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Doplnil, že ze spisové dokumentace, konkrétně z výslechu nstržm. E. P., vyplývá, že byl dodržen řádný postup dechové zkoušky. V napadeném rozhodnutí se vypořádal i s námitkou žalobce stran nedostatkem poučení o možnosti klást svědkovi otázky. V tomto ohledu odkázal na dokument na č. l. 79 správního spisu, který žalobce podepsal, ze kterého vyplývá, že byl řádně poučen o jeho právech. V závěru žalovaný uvedl, že se vypořádal i s tvrzením žalobce ohledně posouzení zavinění. K nepřiměřenosti

délky správního řízení žalovaný konstatoval, že je obdobná jako ve skutkově obdobných případech a žalobce měl možnost si požádat o vrácení řidičského oprávnění. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

8. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného uvedl, že tvrzení o tom, že před dechovou zkouškou kouřil, není účelové, protože tuto okolnost zmiňoval od samého počátku řízení. Dále žalobce uvedl, že není možné přihlédnout k výsledku svědka (policisty), neboť z jeho výpovědi není zřejmé, že žalobce před zkouškou nekouřil.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 31. 10. 2016 obdržel správní orgán I. stupně oznámení přestupku ze dne 15. 10. 2016, z jehož spáchání byl podezřelý žalobce, jenž měl porušit § 5 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b) a § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu, a tím spáchat přestupky podle § 125c odst. 1 písm. b) a k) zákona o silničním provozu. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že „[řidič L. W. se podrobil dechové zkoušce přístrojem DRÄGER, která byla pozitivní, celkově naměřeno 0,32 g/kg alkoholu u prvního měření – číslo měření 3571, 0,35 g/kg alkoholu u druhého měření – číslo měření 3572 a 0,28 g/kg alkoholu u třetího měření – číslo měření 3573, odběr vzorku krve neproveden.“ K oznámení o přestupku byl přiložen úřední záznam o podání vysvětlení, které podal žalobce dne 15. 10. 2016 v 8:55 hodin a ve kterém mimo jiné uvedl: „Po nějaké době přijela hlídka PČR, která mě vyzvala k provedení dechové zkoušky, kdy tyto byly pozitivní kolem hodnot 0,30 promile alkoholu. Předchozího dne jsem popíjel alkoholické nápoje, kdy jsem mohl skončit kolem 22:00 hod. S dechovými zkouškami souhlasím, odběr krve nežádám. V době dopravní nehody jsem byl ve vozidle sám, byl jsem připoután bezpečnostním pásem, žádné léky, které by ovlivňovaly řízení, neberu.“. Dále byl k oznámení přestupku připojen i ověřovací list analyzátoru alkoholu v dechu, z něhož vyplývalo, že jeho ověření je platné do 3. 6. 2017. Kalibrace uvedeného analyzátoru alkoholu byla provedena, jak vyplývá z přiloženého kalibračního protokolu, k 30. 5. 2016 a další kalibrace měla proběhnout 29. 5. 2017 a zkouška dne 28. 11. 2016. V úředním záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy, žalobce souhlasil s tím, že předchozího večera, tj. 14. 10. 2016 v době od 19:00 do 22:00 hodin, zkonsumoval osm půl litrů piva.
10. Dne 24. 1. 2017 bylo žalobci doručeno zahájení řízení o přestupku spojené s předvoláním k ústnímu jednání na 8. 2. 2017 v 14:00 hodin. Do protokolu o ústním jednání uvedl, že nečiní sporným to, že předchozího večera konzumoval alkohol, avšak má za to, že v době provádění kontroly již musel být veškerý alkohol odbourán. Správnímu orgánu I. stupně předložil výsledky dvou orientačních výpočtů z webu www.alkoholmetr.cz a www.zakruta.cz, podle kterých již nemohl mít v 6:00 hodin žádný zbytkový alkohol, a namítl, že nebyl dodržen pracovní postup, když nebyla dodržena pauza 3 minut od skončení kouření. Zároveň žalobce poukázal na to, že mezi druhým a třetím výsledkem orientační dechové zkoušky je rozdíl více než 22 %, což je podle pracovního postupu č. 114-MP-C008-8 Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu (dále jen „metodika“) nepřípustné. Žalobce také namítl, že nebyly zadokumentovány provozní parametry měřidla a že se přestupek kladený mu za vinu nestal a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010 – 96.
11. Dne 27. 2. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OPŘ-DP/4962/16-6/Va-DN, které žalovaný na základě žalobcem podaného odvolání rozhodnutím ze dne 11. 7. 2017,

č. j. 039042/2017/KUSK/DOP/ZAV, sp. zn. 039042/2017/KUSK/3, zrušil.

12. Následně proběhlo dne 16. 11. 2017 ústní jednání, při kterém byl za přítomnosti žalobce vyslechnut svědek nstržm. E. P.. Svědek potvrdil, že při měření dodržují metodiku měření alkoholu v krvi, a dále uvedl, že absolvoval školení měření alkoholu v dechu. Na závěr popsal, že měření probíhá tak, že se nejprve zeptají, zda dotyčný souhlasí s dechovou zkouškou a následně dýchne. Dechová zkouška se opakuje. V případě kouření se činí pauza 3 minuty. Při pozitivní zkoušce se opakuje zkouška po 5 minutách. V protokolu o ústním jednání je uvedeno, že obviněný neměl na svědka žádné otázky. Protokol byl žalobcem tj. obviněným z přestupku podepsán.
13. Dne 21. 11. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 19. 3. 2018 potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
15. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ani žalovaný na základě výzvy soudu neoznámili svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasili.

Posouzení žalobních bodů

16. V prvním žalobním bodu žalobce toliko obecně namítá, že jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného nezákonná a trpí závažnými vadami, neboť správní orgány nezjistily řádně skutkový stav věci a dopustily se nesprávného právního posouzení skutků, v jehož rámci překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí. Napadená rozhodnutí nemají oporu v provedeném dokazování ani v platných zákonech. Z výroků rozhodnutí také není zřejmé, jakými podklady se správní orgány při rozhodování řídily a skutkové závěry jsou převážně spekulativní.
17. Soud předně upozorňuje na to, že namítá-li žalobce případné vady toliko v obecné a nekonkrétní rovině, není nesprávný postup soudu, pokud námitky rovněž vypořádá obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41).
18. Správní orgány zjistily skutkový stav z oznámení přestupku ze dne 23. 10. 2016, které bylo správnímu orgánu I. stupně zasláno Policií České republiky a ve kterém byly vyličený rozhodné okolnosti přestupkového jednání žalobce. Policisté popsali místo dopravní nehody a uvedli i informace k průběhu provádění dechové zkoušky, vč. výsledků této zkoušky. Správnímu orgánu I. stupně byly též postoupeny další podklady, které osvědčovaly skutkový stav tak, jak byl popsán v oznámení přestupku. Zejména jde o úřední záznam o podání vysvětlení žalobce, fotodokumentaci nehodového místa, protokoly o dechové zkoušce, ověřovací list analyzátoru alkoholu v dechu, kalibrační protokol a úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů, s jehož zněním vyjádřil žalobce podpisem souhlas. Správní orgán I. stupně z podkladů pro vydání rozhodnutí učinil závěr, že se žalobce dopustil přestupků podle § 125c odst. 1 písm.

b) a § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. b) a § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť řídil motorové vozidlo, přičemž způsobil dopravní nehodu a byl pod vlivem alkoholu.

19. Soud neshledal rozpor mezi podklady pro vydání rozhodnutí a výrokem rozhodnutí, případně mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním, ať už u prvostupňového rozhodnutí nebo u napadeného rozhodnutí. Dílčí námitky, které žalobce uváděl až v následujících žalobních bodech, pak soud vypořádá vždy v dané části rozsudku. Avšak v obecné rovině k námitkám vad správního řízení soud konstatuje, že vady, které by měly za následek nezákonnost rozhodnutí, neshledal. Žalobní bod není důvodný.
20. V další části žaloby žalobce namítal nesprávné provedení a vyhodnocení orientační dechové zkoušky. V záznamu o dechové zkoušce ev. č. KRPS-1109-7/DNKL-2016-RP jsou uvedeny tři hodnoty: první měření 0,32 g/kg, druhé měření 0,35 g/kg a třetí měření 0,28 g/kg. Žalobce má za to, že podle části 6.1.3 metodiky nelze uvedené výsledky interpretovat jako pozitivní, neboť výrazné klesání číselné hodnoty o 20 % není obvyklé, neboť odbourávání alkoholu v tzv. post-resorpční fázi probíhá pozvolně. Výše zaznamenané hodnoty měření alkoholu v dechu potvrzují podle žalobce jeho tvrzení, že bezprostředně před dechovou zkouškou kouřil.
21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce předmětnou námitku uplatnil již v odvolání a žalovaný se s ní vypořádal na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že dechová zkouška byla provedena ve třech měřeních, a to v 7:20 hodin s výsledkem 0,32 ‰ alkoholu v dechu, v 7:27 hodin s výsledkem 0,35 ‰ alkoholu v dechu a třetí provedená dechová zkouška v 7:35 hodin byla prohlášena za nadbytečnou. Orientační dechová zkouška byla provedena v souladu s metodikou, mezi prvním a druhým měřením byl dodržen stanovený časový odstup a rozdíl mezi nimi nebyl větší než 10 %. K nedodání důkazu o tom, že žalobce bezprostředně před zkouškou nekouřil, žalovaný poukázal na svědeckou výpověď nstržm. E. P., který potvrdil, že testování probíhá v souladu s metodikou.
22. V bodě 6 metodiky nazvaném „Pracovní postup při měření“ se uvádí, že „[t]estování osoby na konzumaci alkoholu je možné po uplynutí 15-ti minut od posledního požití alkoholu. Během doby testování daná osoba nesmí kouřit, jíst a pít jakékoli tekutiny. Tabákový nebo jiný kouř přítomný v dechu testované osoby, může poškodit měřicí systém analyzátoru alkoholu v dechu a způsobit nepřesné měření, a proto je testování osoby možné až po uplynutí nejméně 3 minut od skončení kouření. Vzhledem k měřicímu principu přístroje a vyloučení podezření na zbytkový alkohol v ústní dutině (a pokračující intenzivní resorpci alkoholu do organismu) je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí hodnota větší než 0,00) měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %. U každého měření v aktivním režimu je třeba zaznamenat datum, čas měření a naměřenou číselnou hodnotu včetně měřicí jednotky (mg/L nebo ‰).“
23. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 15. 10. 2016 v 08:44 hodin, ev. č. KRPS-1109-1/DNKL-2016-RP, vyplývá, že žalobce uznal výsledky dechových zkoušek a zároveň uvedl, že předchozího večera popíjel alkoholické nápoje. Žalobce konkrétně uvedl: „Po nárazu jsem vystoupil a po nějaké době přijel vůz Taxi, kdy jsem jeho řidiče požádal, zda by mohl zavolat na linku 158 a celou věc nahlásit, jelikož jsem s sebou neměl mobilní telefon. Po nějaké době přijela hlídka PČR, která mě vyzvala k provedení dechové zkoušky, kdy tyto byly

pozitivní kolem hodnot 0,30 promile alkoholu. Předchozího dne jsem popíjel alkoholické nápoje, kdy jsem mohl skončit kolem 22:00 hod. Takto ráno jsem předpokládal, že v krvi nemám žádný zbytkový alkohol, proto jsem jel s vozidlem. S dechovými zkouškami souhlasím, odběr krve nežádám. V době dopravní nehody jsem byl ve vozidle sám, byl jsem připoután bezpečnostním pásem, žádné léky, které by ovlivňovaly řízení, neberu.“

24. Žalobce poprvé až při ústním jednání dne 8. 2. 2017 namítl, že nebyl dodržen pracovní postup pro měření, neboť nebyla dodržena pauza 3 minut od skončení kouření, a mezi druhým a třetím měřením je rozdíl více než 22 %. Dále žalobce uváděl, že každý večer pije obdobné množství alkoholu a každé ráno jezdí do práce, disponuje orientačním komerčně dostupným detektorem alkoholu a ví, kolik alkoholu může maximálně vypít, aby mohl ráno v 6:00 hodin řídit bez zbytkového alkoholu, a to s přiměřenou rezervou. Může navrhnout svědky, kteří množství jím zkonsumovaného alkoholu potvrdí. Žalobce také předložil orientační výpočty, které je možné provést na internetu a podle kterých mělo být osvědčeno, že v den nehody neřídil pod vlivem alkoholu.
25. Dne 16. 11. 2017 proběhlo další ústní jednání, na kterém vypovídal jako svědek nstržm. E. P., který uvedl, že dodržují metodiku měření alkoholu, dále že absolvují školení měření alkoholu v dechu a následně popsal průběh měření tak, že se nejdříve zeptají, zda dotýčný souhlasí s dechovou zkouškou a následně dýchne. Dechová zkouška se opakuje. V případě kouření se činí pauza 3 minuty. Při pozitivní zkoušce se opakuje zkouška po 5 minutách. Protokol byl podepsán žalobcem i s informací, že na svědka neměl žádné dotazy.
26. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí zohlednil první a druhé měření orientační dechové zkoušky, mezi kterými byl splněn časový odstup 5 minut (konkrétně 7 minut), a jejich výsledky nepřekročily toleranční odchylku 10 %. Uvedené výsledky tak byly získány v souladu s metodikou. Správní orgán I. stupně se vypořádal i s argumenty žalobce, který předložil výstupy z orientačního měření dostupného na internetu. Správní orgán I. stupně především upozornil na to, že i u těchto online testů je zobrazeno upozornění, že je každý člověk unikátní, a proto nelze prostřednictvím online testu stanovit přesnou hodinu odbourání alkoholu. Správní orgán I. stupně také přihlédl k doznání žalobce, který uvedl, že konzumoval předchozího večera alkohol, a to konkrétně 8 piv, přičemž poslední měl vypít ve 22 hodin. Podle správního orgánu I. stupně žalobce nedodržel ani přiměřenou rezervu od doby, kdy se mohl domnívat, že již odboural veškerý alkohol, neboť podle testů měl mít odbouraný alkohol kolem šesté hodiny ranní, avšak ještě v 7:20 hodin byl výsledek dechové zkoušky pozitivní. Podle žalovaného je pak důkazní materiál dostatečný a přesvědčivý. Dále žalovaný uvedl, že námitky žalobce považuje za účelové s cílem vyvinut se z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.
27. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by nebylo možné výsledky měření orientační dechové zkoušky považovat za pozitivní. Z oznámení přestupku ze dne 23. 10. 2016 a z příložených dalších podkladů vyjmenovaných výše vyplývá, že v průběhu provádění orientační dechové zkoušky byly dodrženy minimální 5 minutové odstupy od jednotlivých měření, dále je patrné, že mezi výsledky prvního a druhého měření není odchylka větší než 10 %. V takovém případě jsou uvedené výsledky v souladu s metodikou a mohou sloužit jako důkazní materiál. Zároveň je v souladu s metodikou i to, že bylo zaznamenáno třetí měření, ke kterému se však pro jeho výraznější odchylku od druhého měření nepřihlíží.
28. Žalobce má za to, že vychýlení poslední hodnoty zpochybňuje i výsledky předchozí. Tak

tomu ovšem není. Pro to, aby bylo možné akceptovat výsledky měření, je třeba, aby bylo měření prováděno v souladu s metodikou, a aby akceptovatelné výsledky nepřekračovaly stanovenou hranici odchylky 10 % mezi jednotlivými měřeními. Například v případě projednávaném u Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 As 163/2016 – 28, se též vyskytly *kolísavé* výsledky měření, přičemž Nejvyšší správní soud k výsledkům měření shrnul: „[k]e stěžovatelem tvrzené „rozkolísanosti“ naměřených hodnot Nejvyšší správní soud uvádí, že v naměřených hodnotách 0,28 ‰, 0,25 ‰ a 0,27 ‰ nespátřuje žádné dramatické rozdíly, které by mohly vést k úvaze o nepřesnosti měřicího přístroje. Pro úplnost lze dodat, že dechová zkouška musí být provedena analyzátozem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem ve smyslu § 3 odst. 3, § 6, resp. § 7 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“). Nejvyšší správní soud konstatuje, že nemá žádné pochybnosti o tom, že dechová zkouška byla provedena přístrojem, který splňoval zákonem stanovené předpoklady. Ve správním spise je založen ověřovací list ČMI, který stanovil dobu platnosti ověření přístroje do 6. 1. 2015, a kalibrační protokol, ze kterého vyplývá, že přístroj měl platnou kalibraci.“

29. Jak vyplývá i z nyní projednávané věci, byl ve správním spise založen ověřovací list č. 1014-OL-30603-16 analyzátoru alkoholu v dechu, který byl vydán dne 3. 6. 2016 a datum ověření končilo dne 3. 6. 2017. Dále správní spis obsahoval i kalibrační protokol totožného analyzátoru alkoholu v dechu, ve kterém bylo zaznamenáno datum kalibrace dne 30. 5. 2016, a dále stanovil, že příští kalibrace musí dle doporučení výrobce proběhnout dne 29. 5. 2017 a příští zkouška musí proběhnout dne 28. 11. 2016. Přestupek byl spáchán dne 15. 10. 2016, v tento den byl analyzátor alkoholu v dechu řádně ověřen i kalibrován. Zároveň soud přihlédl i k hodnotám z prvního a druhého měření. Zároveň je třeba přihlédnout k tomu, že žalobce od počátku uznával, že v průběhu předchozího večera dne 14. 10. 2016 zkonzumoval osm piv. Nejedná se tedy o zanedbatelné množství, o kterém by bylo možné předpokládat, že bude následující den v 6:00 hodin, resp. v 7:00 hodin ráno již odbouráno. Úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy obsahuje některé popisné informace ohledně řidiče a jeho chování (např. zda měl zarudlé oči, či byl cítit alkoholem, apod.). Lze si jistě představit, že by uvedený formulář obsahoval další informace např. o tom, zda řidič během kontroly a měření konzumoval nějaké potraviny či nápoje anebo zda kouřil. Ovšem tyto informace již vycházejí z postupu podle metodiky a mohly by být nahrazeny obecným konstatováním či otázkou, zda bylo měření provedeno v souladu s metodikou. Vzhledem k tomu, že jsou policisté povinni provádět měření v souladu s metodikou, stala by se taková kolonka nadbytečnou.
30. Ačkoli tedy žalobce předložil v průběhu správního řízení dva výpisy z online testů na alkohol, podle kterých mělo být prokázáno, že v 6:00 hodin ráno již musel být zkonzumovaný alkohol žalobcem odbourán, povšiml si soud, že uvedený časový rozptyl, ve kterém měl žalobce konzumovat alkohol, neodpovídá časovým údajům, které žalobce uvedl v den nehody. Tehdy totiž uvedl, že alkohol konzumoval od 19:00 do 22:00, kdežto v orientačních výpisech vygenerovaných z webových stránek www.alkoholmetr.cz a www.zakruta.cz je patrné, že hodnoty zadával od 18:00 do 22:00. Po úpravě začátku konzumace alkoholu z 18:00 na 19:00 hodin a zachování množství a typu zkonzumovaného alkoholu, pak již ani jeden online alkoholometr neuváděl, že žalobce mohl předpokládat, že již v 6:00 hodin bude mít veškerý alkohol odbouraný. Zároveň se soud ztotožňuje s hodnocením správního orgánu I. stupně, který poukázal na informaci doplňující výsledky uvedených online testů, která řidiče vyrozumívá o tom, že uvedené

hodnoty jsou pouze orientační. Nelze tak mít za to, že by žalobce dodržel přiměřenou časovou rezervu od konzumace alkoholu a následného řízení, pokud by i na základě online alkoholometru měl za to, že kolem 6:00 hodiny ranní bude mít veškerý alkohol odbouraný. Jak správně zdůraznil i správní orgán I. stupně, rychlost odbourávání alkoholu může ovlivnit i to, jak byl žalobce vyspalý, případně jaké konzumoval jídlo.

31. Žalobce v den dopravní nehody neuvedl, že disponuje komerčně dostupným orientačním analyzátozem alkoholu a že si v den spáchání přestupku doma změřil hodnotu alkoholu v dechu a až následně usedl za volant. Pokud by však žalobce uvedený test doma skutečně provedl, lze důvodně předpokládat, že by výsledky naměřených hodnot zpochybňoval od samého počátku, a rozporoval by je právě s odkazem na výsledky vlastního testu. Žalobce tak ale nečinil, a až s odstupem času, tedy při prvním ústním jednání namítl, že disponuje vlastním komerčně dostupným orientačním testem a nadto, že v průběhu testu kouřil. S odstupem času není možné prokázat a dosvědčit průběh kontroly, pokud nedisponuje některá ze zúčastněných osob audio nebo video nahrávkou, která by svědčila o tom, že v průběhu měření nebyla dodržována příslušná metodika. Soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, který považoval tvrzení o kouření v průběhu měření za účelové. Souhlasil-li žalobce v okamžiku provedení dechové zkoušky s naměřenými hodnotami a sám dokonce uváděl, že předchozího večera konzumoval alkohol, a jím uvedené množství nevzbuzuje důvodné pochybnosti o tom, že hodnota alkoholu zjištěná v dechu žalobce mohla odpovídat zbytkovému alkoholu, pak nevznikají pochybnosti o správnosti provedeného měření. Následná tvrzení žalobce o tom, že v průběhu testování kouřil, resp. nebyla dodržena minimální pauza měření, aniž by předložil jakékoli důkazy, nelze vyhodnotit jinak, než jako účelové tvrzení, kterým se žalobce snaží zvrátit důsledky porušení zákona. Žalobce na podporu svého tvrzení nepředestřel žádné důkazy a ze záznamů o dopravní nehodě a potažmo o dopravním přestupku nevyplývá, že by žalobce v průběhu měření kouřil. Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal, že v průběhu měření alkoholu v dechu kouřil, čímž by mohl ovlivnit výsledky měření, a zároveň správní orgány zjistily akceptovatelné výsledky měření, které vypovídají o tom, že žalobce měl v organismu větší než nulové množství alkoholu, není žalobní bod důvodný.
32. Dále žalobce namítal, že nebyl řádně poučen při výslechu svědka nstržm. E. P. o svých právech a povinnostech, neboť nevěděl, že může klást svědkovi otázky. Podle žalobce byly otázky kladeny svědkovi manipulativně a svědek na ně odpovídal obecně. Podle žalobce si svědek na uvedenou událost nevzpomínal, pouze si pamatoval žalobce, protože má výraznou postavu.
33. V předvolání k ústnímu jednání na 16. 11. 2017 byl žalobce poučen o tom, že „[j]ako obviněný máte, podle ustanovení § 73 odst. 2 přestupkového zákona, právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se Vám kladou za vinu, k důkazům o nich; uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu; podávat návrhy a opravné prostředky. Před vydáním rozhodnutí ve věci máte možnost vyjádřit se k jeho podkladům (§ 36 správního řádu). Dále máte právo dle § 38 správního řádu nahlížet do spisu.“ Toto předvolání vč. poučení bylo žalobci doručeno dne 30. 10. 2017.
34. V protokolu o ústním jednání ze dne 16. 11. 2017 je následně uvedeno: „Obviněný nemá na svědky žádné dotazy.“ Protokol je žalobcem, tj. obviněným ve správním řízení, řádně podepsán.
35. Předchozí právní úprava v § 33 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, stanovila,

že „[ú]častník řízení má právo navrhnout důkazy a jejich doplnění a klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním obhlédání.“ Nicméně i přesto, že aktuální správní řád, případně zákon o přestupcích, podle kterých bylo ve správním řízení postupováno, neobsahují a neobsahovaly úpravu, která by výslovně zakotvila právo obviněného z přestupku klást svědkům otázky (oproti stávajícímu § 82 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky), neznamená to, že by tímto právem nedisponoval. Právo klást svědkům otázky je spojeno s právem osobní účasti obviněného z přestupku při projednávání dané věci a s právem vyjadřovat se k prováděným důkazům, které je zakotveno v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 1 Azs 96/2005 – 63).

36. Žalobce byl opakovaně poučen o možnosti vyjádřit se k důkazům, srov. například předvolání na ústní jednání dne 16. 11. 2017. Zároveň je z protokolu o ústním jednání zřejmé, že žalobci byla nabídnuta možnost klást svědkovi otázky a žalobce této možnosti nevyužil, srov. informaci o tom, že obviněný nemá na svědky žádné otázky. Žalobní bod tak není důvodný, neboť žalobce byl jednak řádně poučen o možnosti vyjádřit se k prováděným důkazům, zároveň mu byla výslovně dána možnost klást svědkovi otázky, které dle jím podepsaného protokolu z ústního jednání nevyužil.
37. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, neboť skutková úvaha, že žalobce jednal zaviněně, nemá oporu ve správním spise. Pakliže se zohlední výpověď žalobce, že se rozumně domníval, že v 6:00 hodin má již alkohol z těla zcela odbourán, nemohly správní orgány dospět k závěru, že jednal zaviněně. K tomuto závěru by mohly dospět pouze tehdy, pokud by bylo zjištěno, že žalobce věděl, anebo měl vědět, že alkohol odbourává obecně anebo v daném případě pomaleji, než je obvyklé, a přesto řídil. Správní orgány podle žalobce neprokázaly zavinění žalobce na spáchaném přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích (žalobce odkazuje na znění přestupkového zákona účinné do 31. 7. 2011, uvedená skutková podstata však byla ze zákona o přestupcích odstraněna a byla zařazena do zákona o silničním provozu – pozn. soudu).
38. Správní orgán I. stupně dovozoval zavinění žalobce ve formě vědomé nedbalosti zejména ze skutečnosti, že žalobce doznával, že v průběhu večera zkonsumoval alkohol. Zároveň se však řídil orientačními testy na internetu, které sice svědčily o tom, že v 6:00 hodin ráno bude již způsobilý k řízení motorového vozidla, resp. že bude mít alkohol z těla zcela odbourán, nicméně žalobce měl počítat s přiměřenou rezervou a s tím (byl na to upozorněn), že provedené testy obsahují jen orientační údaje. Jak soud uvedl již výše, z předložených orientačních testů vyplývá, že do nich žalobce zadal jako začátek konzumace alkoholu čas 18:00 hodin, ačkoli policistům uvedl, že alkohol konzumoval od 19:00 do 22:00 hodin. Při zohlednění pozdějšího času začátku konzumace alkoholu tak již ani online orientační testy na alkohol nezobrazují jako čas odbourání veškerého alkoholu čas 06:00 hodin ráno, ale čas pozdější. Nadto je třeba zohlednit to, že uvedené testy pracují s ideálním průběhem, tedy rovnoměrnou konzumací jednotlivých alkoholických nápojů, ovšem ve skutečnosti je pravděpodobné, že některý alkoholický nápoj bude zkonsumován rychleji, další pomaleji, tedy i následné odbourávání alkoholu může probíhat jinak. Případně, jak uvedl i správní orgán I. stupně, vliv na odbourávání alkoholu mohla mít i únava žalobce, případně složení jídla, které konzumoval. Výsledky orientačních testů, které signalizují, že žalobce měl kolem 6:00 hodiny ranní odbouraný alkohol, nejsou dostatečným podkladem pro závěr, že se mohl žalobce důvodně domnívat,

že v tuto hodinu již mohl bezpečně řídit motorové vozidlo a neměl v těle přítomný zbytkový alkohol. Pro takovýto závěr by svědčilo například to, pokud by si žalobce skutečně doma provedl orientační měření alkoholu komerčně dostupným alkohol testerem a správnímu orgánu I. stupně předložil dané výsledky, případně pokud by usedl k řízení po delší časové prodlevě od konzumace 8 piv než po osmi hodinách. Správní orgány dostatečně odůvodnily zavinění žalobce ve formě vědomé nedbalosti. Žalobní bod není důvodný.

39. V dalším žalobním bodě žalobce namítá nepřiměřenost délky správního řízení, které trvalo 17 měsíců, a po celou dobu byl bez řidičského oprávnění (řidičského průkazu), který mu byl dle jeho tvrzení neodůvodněně zadržen, což ho dostalo do existenčních potíží.
40. Podle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu platí, že *„[p]okud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ.“*
41. Lhůta stanovená v § 71 správního řádu je tzv. pořádkovou lhůtou, samotné nedodržení této lhůty pak není důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010 – 33).
42. Újma, kterou žalobce z délky správního řízení dovozuje, pak souvisí s řízením o zadržení řidičského oprávnění, které probíhá podle § 118c zákona o silničním provozu, podle kterého v době zadržení žalobcova řidičského průkazu platilo, že *„[o]becní úřad obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení o zadržení řidičského průkazu podle § 118b zahájí řízení, na základě něhož lze rozhodnout o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu; jde-li o podezření ze spáchání trestného činu, zahájí řízení po předchozím souhlasu státního zástupce. Rozhodl-li obecní úřad obce s rozšířenou působností o zadržení řidičského průkazu, oznámí to bez zbytečného odkladu obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k vedení registru řidičů držitele řidičského oprávnění a postoupí mu zadržený řidičský průkaz k úschově.“*
43. Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o stanovení doby zadržení řidičského průkazu je samostatným rozhodnutím a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 12. 2009, č. j. 7 As 69/2008 – 47, rozhodl, že *„[r]ozhodnutí o zadržení řidičského průkazu podle § 118c zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, není rozhodnutím předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s. a není vyloučeno ze soudního přezkumu.“* Pokud měl žalobce za to, že mu byl řidičský průkaz zadržen neodůvodněně, měl uplatnit opravné prostředky v rámci řízení o zadržení řidičského průkazu.
44. Soud upozorňuje na novelu zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 193/2018 Sb., kterou se ustanovení § 118c zákona o silničním provozu změnilo tak, že do odst. 2 bylo vloženo písm. c) a dané ustanovení tak od 1. 10. 2018 zní: *„Obecní úřad obce s rozšířenou působností vrátí zadržený řidičský průkaz bez zbytečného odkladu jeho držiteli, jestliže nebylo pravomocně skončeno řízení o skutku, pro který byl řidičský průkaz zadržen, a ode dne zadržení řidičského průkazu uplynula doba, na kterou 1) byl rozhodnutím vydaným v prvním stupni řízení o tomto skutku uložen trest nebo správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, nebo 2) lze uložit trest nebo správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení vozidel za tento skutek.“* Důvodová zpráva k citované novele zákona o silničním provozu pak upozorňuje na praktické problémy, které byly

spojeny se zadržením řidičského průkazu v okamžiku, kdy správní řízení trvalo déle, než bylo možné uložit trest zákazu řízení motorových vozidel: „Podle současné právní úpravy lze zadržený řidičský průkaz vrátit jeho držiteli pouze v návaznosti na pravomocně skončené řízení o skutku, pro který byl řidičský průkaz zadržen, přičemž doba zadržení průkazu se započítává do doby výkonu zákazu činnosti. V praxi často dochází k situacím, kdy řízení o skutku probíhá dlouhou dobu, která již převýšila dobu, na kterou byl zákaz činnosti uložen prvostupňovým rozhodnutím (následně již nemůže být uložen přísnější trest nebo správní trest), nebo i dobu, na kterou lze za daný skutek zákaz činnosti dle zákona uložit. Ve skutečnosti tak doba zadržení řidičského průkazu převýší dobu, na kterou je pravomocným rozhodnutím uložen zákaz činnosti. (...) V důsledku této navrhované úpravy dojde k eliminaci odškodňování osob, které mají zadržený řidičský průkaz na dobu delší, než činí doba zákazu činnosti, který jim byl uložen nepravomocným rozhodnutím prvostupňového orgánu.“

45. Avšak v době, kdy bylo rozhodnuto o sankci v podobě zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, se musel žalobce řídit § 102, resp. § 94a zákona o silničním provozu. Podle § 94a zákona o silničním provozu platí, že držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. Podle § 102 zákona o silničním provozu pak mohl řidič, který pozbyl řidičské oprávnění podle § 94a téhož zákona, podat žádost o vrácení řidičského oprávnění, pro což musel splnit další zákonné podmínky. K vrácení řidičského průkazu tak nedochází v případě pravomocného uložení zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel automaticky. Automaticky je vrácen řidičský průkaz od 1. 10. 2018 pouze za podmínek stanovených v § 118c odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Není tak správný názor žalovaného, který uvedl ve vyjádření k žalobě, že si žalobce mohl žádat o vrácení řidičského průkazu, neboť učinit tak mohl až po nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí a splnění dalších zákonných podmínek.
46. Ze správního spisu je patrné, že k přestupkovému jednání došlo dne 15. 10. 2016. Správní orgán I. stupně zahájil správní řízení dne 24. 1. 2017, následně dne 27. 2. 2017 vydal první prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný pak toto prvostupňové rozhodnutí po uplatnění opatření proti nečinnosti žalobcem dne 11. 7. 2017 zrušil. Správní orgán I. stupně znovu rozhodl dne 21. 11. 2017 a žalovaný následně, opět po urgenci žalobcem, toto rozhodnutí dne 19. 3. 2018 potvrdil a odvolání zamítl. Prvostupňové rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 23. 3. 2018. Z uvedeného je patrné, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný překračovali lhůty stanovené pro vydání rozhodnutí.
47. Za nezákonné je nutné považovat takové rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem, přičemž tento rozpor byl vyvolán buď chybnou aplikací hmotného nebo procesního práva a zároveň se musí jednat o podstatnou vadu. Jak již soud odkazoval výše, lhůta stanovená pro vydání rozhodnutí je pořádkovou lhůtou, jejíž nedodržení nemá automaticky za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Zdejší soud dává za pravdu žalobci v tom, že v průběhu správního řízení došlo k nedodržení lhůt stanovených pro vydání rozhodnutí, nicméně v uvedeném jednání správního orgánu I. stupně a žalovaného soud neshledal podstatné porušení zákona. Zejména u správního orgánu I. stupně je patrné, že v průběhu správního řízení činil dílčí úkony vedoucí k vydání rozhodnutí (předvolávání žalobce či svědků k ústnímu jednání), tedy zjišťoval skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zároveň se u žádného ze správních orgánů neobjevila excesivní nečinnost,

kteřá by mohla znamenat již zásah do práv žalobce na řádný a spravedlivý proces (srov. nález Ústavního soudu ze dne 4. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 225/01). Nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí nedosáhlo takové intenzity, aby bylo možné tuto vadu považovat za podstatnou. Žalobní bod není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

48. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně